

ὅτι αὐτὸς ήθελε πάλιν να λύσῃ τοὺς δεσμούς καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς μαρτίας, δι' ἡς τὸν ἐκράτει ὑποχείριον πάντοτε πλησίον της. Τοιουτοτρόπως ἐφοβεῖτο μὴ χάσῃ ἐκτὸς τοῦ ἀληθοῦς ἔρωμένου της, ὅπτις δι' αὐτὴν ἦτο πλέον διὰ πάντὸς χαρμένος, καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ φευδοῦς αὐτῆς ἔρωτος καὶ τῶν ὑπολογισμῶν της.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ αὐτοὶ οἱ φόβοι κατέστησαν αὐτὴν σήμερον διαρκοῦντος τοῦ μαθήματος τέσσαρας ἀπρόσεκτον καὶ εὐερθίστον. Ἀφ' οὐδὲ πομακρύνθησαν τὰ κοράσια της ἔμενεν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους καθημένη εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν καὶ ῥεμβάζουσα, ἐπειτα ἔλαβε τὸν καθρέπτην καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀμαρτίας ὡς εἶδεν ἐν αὐτῷ τὴν ἀγρίαν ἔκφρασιν τῆς μαρ-

— 'Ο.'Αλκαῖος ἐπῆγε καὶ ἐθρήνησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς.

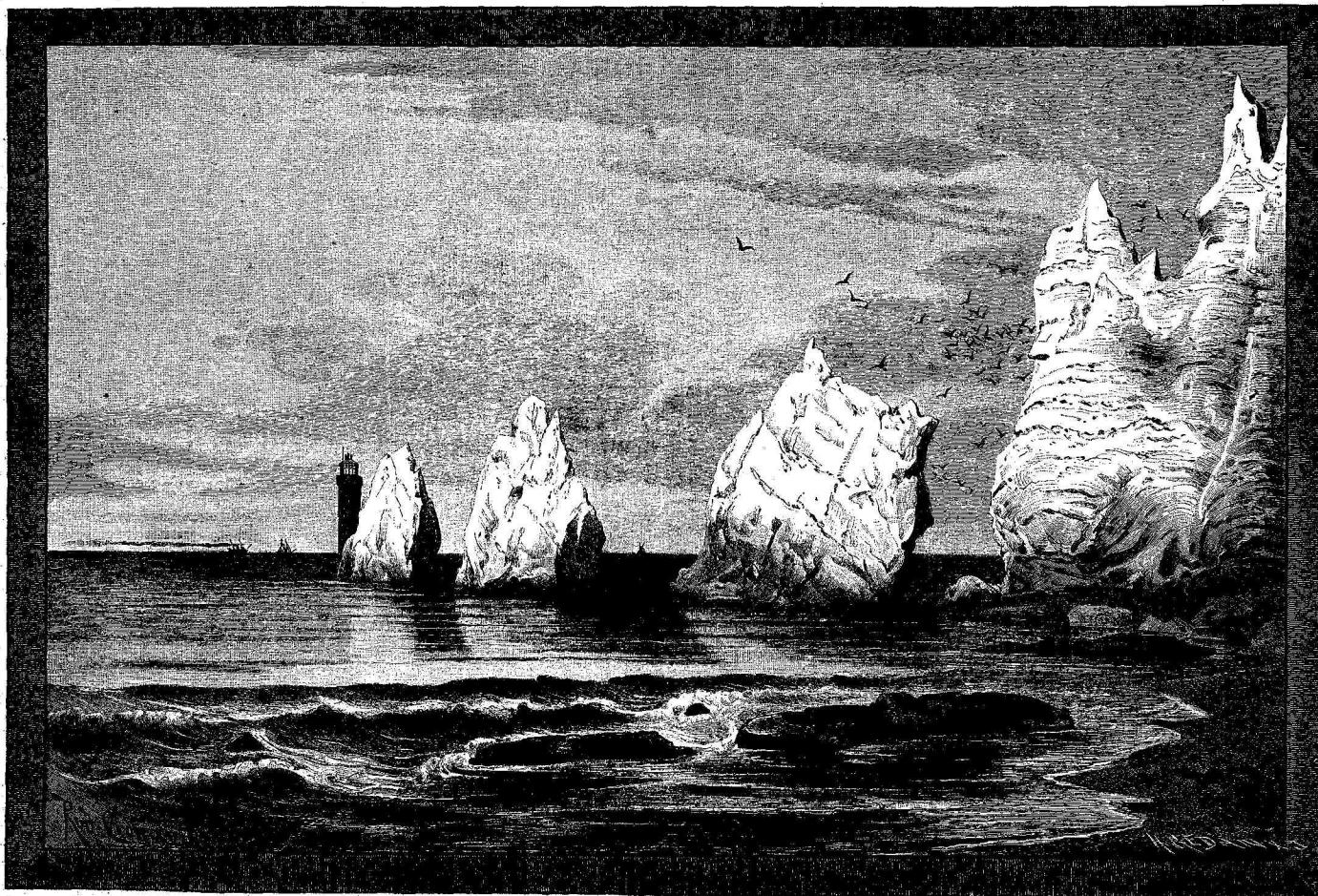
'Η Ἄνδρομέδα ὡπισθοχώρησεν ὀλίγα βήματα, ἐπειτα ἥρπασε τὴν δούλην ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ εἶπε:

— Ψεύδεσαι, ἀχρέα, εἰπὲ ὅτι φεύδεσαι!

'Η δούλη κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καὶ ἤγωνέετο ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τῆς δεσποίνης της.

— 'Οχι, ὄχι, εἶνε ἀλήθεια, μαζῇ μὲ αὐτὸν ἥσαν ἔκει καὶ οἱ μαθήτριαι τῆς Σαπφοῦς.

— 'Ἐξω γρήγορα! — ἐφώνησε τώρα ἡ Ἄνδρομέδα. — 'Ἐξω! Δὲν εἴμαι παλά. Ζαλίζομαι. 'Ἐχω ἀνάγκην ἡσυχίας. Καὶ ἀπομακρυνθείσης τῆς θεραπαινίδος κατέπεσεν ἐπὶ

ΑΙ ΒΕΛΟΝΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ Cronau.

φῆς της καὶ τὰς ρύτιδας τοῦ μετώπου της, τὰς ὁποίας ἥρχισε νὰ φαύῃ διὰ τῶν δακτύλων της ὡςαν νὰ ἥθελε διὰ τῆς ἐλαφρᾶς ταύτης τριβῆς νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ. Τόσον ἦτο βυθισμένη εἰς τὴν θάλατταν τοῦ προισώπου της, ὡςτε δὲν παρετήρησε τὴν εἰςελθοῦσαν νεαράν δούλην, η ὁποία ἔμφροντις ἐστάθη καὶ ἐπερίμενε τὴν διαταγήν, ὅπως διακόψῃ τὴν σιωπήν.

Τέλος ἐστράφη ἡ Ἄνδρομέδα καὶ τὴν ἡρώτησε τί ἥθελε.

— 'Ἐχω μίαν καλήν εἰδῆσιν, κυρία.

— Τί; αὐτὸς εἶνε δι' ἑμὲς σπάνιον. Λέγε!

— 'Εμαδα ὅτι σήμερα τὸ μεσημέρι ἀπέθανεν η Ἡριννα!

— Δὲν εἶνε ἀσχημη ἀυτὴ η — εἰδῆσις εἶπεν η Ἄνδρομέδα. — 'Ιδού, λάβε τὸ δῶρόν σου.

Καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἀργυροῦν δακτύλιον καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸν εἰς τὴν δούλην.

— 'Εχεις καὶ ἄλλην καρμίαν καλήν εἰδῆσιν;

ἔδρας καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον. Ἐπειτα ἀνεπήδησεν ἐκτος ἑκατῆς ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ ἤρχισε νὰ διασκελίζῃ τὸ δωμάτιον της.

— 'Α! — ἀνεφώνησε — θὰ χάσω λοιπὸν καὶ τοῦτον, ὅπως ἔχασα τὸν Πιττακόν! Δὲν θὰ πραγματωθῇ τὸ ὄνειρόν μου καὶ θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον περίγελως τῶν ἔχθρῶν μου καὶ χλευαζομένη ἀπὸ ἔκεινους, διὰ τὸν ἔρωτα τῶν δόπιον τόσον ἐκοπίασα! Ναί, τὸ αἰσθάνομαι, ἔχασα πλέον τὸν Ἀλκαῖον. διὰ παντός. Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ πλέον δύσισιν εἰς ἔμε! Ἐμὲ ἐβαρύνθη πολὺ ταχύτερον, παρὰ τὴν Ἡρινναν! 'Ω, διατὶ ἔδιδον πίστιν εἰς τοὺς δρόκους τοῦ ἀθλίου τούτου, δ ὁποῖος τοσάκις ἐδείχθη ἐπίσκοπος; Άλλα δὲν θὰ παράσχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ ἵδη ταπεινωμένην. Θὰ προλάβω τὸν κόσμον καὶ θ' ἀφήσω τὴν κοινωνίαν αὐτῆς, ὅπου μοὶ ἦτο προωρισμένον μόνον ν' ἀκο-